

Töredezettségmentesítés

Az első nap volt,
még zavart volt az egész,
azt sem tudtam, hogy
pontosan mit csinállok,
csak hogy össze kell fésülni,
töredezettség-
mentesíteni
mindent.
Január volt
és sötét, minden ott
volt ami közhelyes,
hangosan nevettem, amikor
ezt leírtam,
felnézett a furafülvédős
lány a szomszéd asztalnál,
szódát rendeltem, nehogy
a sör megüssön,
nem kéne most inni, se
rágyújtani, na majd holnaptól.
Csöngött a telefon, beszéltem
valakivel, nem figyeltem, mondtam
valami értelmesnek tűnőt, hogy igyekszik
az ember, meg hogy van ez így
néha, vagy valami nagyon
hasonló pótmondatot,
nos ilyen nap volt,
az első nap,
harminchárom, meg hogy majd
kétezertizenötben, majd akkor,
aztán még az apám is
felmerült, az hogy
erről nem beszélek
soha senkivel,
ilyen volt
az első.

Eltelt a nap

Órákon át ültem azon a szaros
tengerparton, besötétedett, gondoltam
ez milyen drámai.

A móló végén ültem, kihajóztak a tengerjárók,
furán nagyok, feketék.

Talán három órája ültem ott,
hallgattam az összeütköző hajók kotyogását,
a móló legvégén a falhozverődő
hullámokat, közhelyesen.

Sószag volt, vagy tengerszag, vagy minek
hívják,

a hajóhorgonyokra felkapaszkodott
zöld ízék és a parti éttermek halszaga.

Egy mandulaszemű szlovén
lány végül megkérdezte, minden rendben
van-e, kicsit szeplős, szép arcú lány volt,
talán ki is kezdektem volna vele,
de nem volt hozzá épp semmi kedvem.

Mondtam, kedvetlenül, hogyne
lenne minden rendben, nem is értem, miért
kérdi. Lehettem volna kedvesebb.

Csak azért voltam ingerült, mert tudtam,
nem tudja, miben vagyok,
és bonyolult is lett volna elmondani angolul,
hogy egyszerűen csak nyomasztanak

a dolgok,
ez valahogy felejthetően hangzik
minden más nyelven,

ezért inkább hagytam a fenébe, mondtam,
hogy semmi gond,

oké, mondta és otthagytott,
pedig mesélhettem volna
neki gyerekkorról, apákról, szerelmekről,
szintén hasonló közhelyekről,
de mindez felejthető minden nyelven.

Aztán hazaindultam, vagyis a szállásra,
eltévedtem és egy útmenti
hotelben vettem ki végül szobát,
légkondicionáltat, falhoz rögzített
hajszárítóval,
kattintgattam a tévécsatornákat,
visszhangosan zúgott a
fürdőszobai szellőző.

Világosodni kezdett, benézett az
ablakon az idegen város,
háttérben a tenger az araszolva
kivontatott mélyfekete tengerjáró
távolodó pontja,

ropogtak a szlovén szavak
a jólismert filmek szinkronjában,
vidám dolgokat posztoltam egy közösségi
oldalon,

ültem az ágyon nyolcig míg kinyitott
a bár a hallban,
eltelt végülis
a nap.

A legrosszabb

Öt óra múlt,
már megint az a
szerencsétlen adásszünetjel,
hogy nem lehet valami
értelmeset kitalálni
helyette, ez járt a fejemben.
Vizet töltöttem, közben a szomszédnál megszólalt az ébresztőóra,
lassan átszűrődött az udvarra nyíló
ajtó tejüvegén a fény,
türelmetlenül kattintgattam
a lámpát a konyhában,
mert elfelejtettem, hogy kiégett,
ahogy azt is igyekeztem elfelejteni,
hogy amúgy kiégett sok minden más is,
de ezen a hasonlaton még én is felnevettem,
tudva, hogy ez majd elmúlik,
hogy megoldódik
és az egészen nem érdemes
ennyit rugózni,
ez is majd rendeződik,
és nem lesz tanulság,
ellenőriztem a száradó ruhákat,
valami email érkezett,
mert zizzent a mobil a dohányzóasztalon,
az adásszünetjel reklámba váltott,
hogy megoldódik majd, ez járt a fejemben
és ez volt benne a legrosszabb,
hogy elmúlik,
és röhögni fogok majd egyszer
az egészen,
hát ez volt benne talán
a legrosszabb.

■ **Kálmán Gábor** (1982, Érsekújvár): író,
a Kalligramnál megjelent regénye *Nova*
(2011).

